

XVII

Йолик и Милена стояха в своя апартамент като затворници вече месец. Ярко осветеният свод на покрива, който скриваше града от въздушно нападение, създаваше впечатление, че това е самото небе.

Но вече нашите двама познати не се радваха, че се намират в най-прекрасната страна на света, защото тъгата по близките ги завладяваше все повече с всеки изминат час. Те бяха като затворени в клетка птици. Нима това беше свободата на тази страна? Нима така щяха да останат тук в бездействие, без да могат да научат дори езика на тези странни хора?

Ала един ден познатият им от телевизора човек дойде отново да ги посети.

- Защо ни държите затворени тук? – извика Йолик, щом го съзря.

- Не сте само вие затворени, приятели – каза човекът с авторитетен тон, - всички ние сме се скрили под земята като мишки и чакаме нападение от Атомния пират, който се е заканил да ни унищожи, защото сме негови не само противници, но и съперници. Той иска да завладее Земята с бруталната си сила, с варварските си нападения, по престъпен начин. Неговите изстъпления над човечеството са отвратителни, а ние искаме това човечество да тръгне по нашия път. Разбира се, това същото човечество понякога е отвратително като самия Атомен пират, но явно, че хората по земното кълбо не могат да бъдат излети от един калъп. Някои от тях заслужават такава участ, каквато им отреди Атомният пират, но някои бяха наистина съвсем невинни – съгласявам се с вашите думи от предния ни разговор. А сега, за да не стоите затворени на едно място, ще ви поканя на

една разходка по море с подводница. Вярвам, че не сте се качвали досега на такова нещо.

- Разбира се, на драго сърце ще дойдем с вас! – радостно се съгласи Милена. – Не можем повече да стоим тук.

- А къде ще отидем? – заинтересува се Йолик.

- Наши разузнавателни подводници са открили край бреговете на Антарктида два кораба, които принадлежат на някакви експедиции. Едната от тях, стигнала на хиляда мили навътре в континента, остава без превоз и започва да се връща пеша. През това време Атомният пират отвлича хората от корабите, а експедицията се връща и ги намира празни. Сега те са сред айсбергите и чакат, изглежда, някой да ги спаси.

- Сигурни ли сте, че чакат вас? – запита Йолик.

- Не, те не чакат нас, защото за тях ние не сме известни – каза човекът, - но ние ще ги спасим, защото това е наш дълг.

- И, сигурно, ваша цел?

- Цел, да, но не с лоша умисъл...